ततो दिव्यः पुमानूचे शक्रस्त्वां वक्ति भूपते ।
क्षन्तव्यं पथ्यमप्येतत् सौजन्यान्निष्ठुरं वचः ॥ २२४ ॥
तुर्ये युगेऽपि भूपाल दिक्पाला अपि ते वयं ।
विभृमो यत् प्रणाम्याज्ञां श्रूयतां तत्र कारणं ॥ २२५ ॥
पुरा ग्रामे गृहस्थस्य कस्यचित् पृथुसंपदः ।
जन्मान्तरे कर्मकरो हालिकोऽभूद्भवान् किल ॥ २२६ ॥
एकदा तस्य ते ग्रीष्मे वाहयित्वा महावृषान् ।
श्रान्तस्य निर्जलेऽरण्ये क्षीणप्रायमभूद्वहः ॥ २२७ ॥
ततः स्वामिगृहात् क्षुत्तृड्खिन्नस्य भवतोऽन्तिकं ।
वारिकुम्भीमपूपं च गृहीत्वा कश्चिदाययौ ॥ २२८ ॥
निर्धौतपाणिपादस्त्वं भोक्तुं संप्रस्तुतस्ततः ।
विप्रं कण्ठगतप्राणमपश्यः पुरतोऽतिथिं ॥ २२९ ॥
स त्वामवोचन्मा भुङ्क्ष्व दुर्भिक्षोपहतस्य मे ।
कण्ठे यियासवः प्राणा वर्तन्ते भोजनं विना ॥ २३० ॥
वारितः पार्श्वगेनापि तस्मै त्वं प्रीतिपूर्वकं ।
पूपार्द्धं वारिकुम्भीं च प्रादाः प्रियमुदीरयन् ॥ २३१ ॥
पात्रे प्रसन्नचित्तस्य काले दानेन तेन ते ।
अखण्डितानामाज्ञानां शतमासीत् त्रिविष्टपे ॥ १३२ ॥
तेन वारिप्रदानेन वाञ्छामात्रेऽपि दर्शिते ।